

weer de verhoudingen niet. Volk en Universiteit zijn niet twee, zij zijn één; in de Universiteit dient het volk en in den dienst van het volk dient de Universiteit. En wat gediend wordt? Wel de zaak van den Koning; en onder Zijn regiment dienen wij immers zóó in vreugde!

Dat nu onze Universiteit gelegenheid vond om op de vereischte wijze met de verschillende openbaringen des levens in contact te treden, heel anders dan elders bij de Universiteiten zulks het geval was, bewijst reeds, dat wij onze taak als Universiteit, op eigen wijze opvatten. Immers, waar is elders de verhouding gelijk ten onzent, dat een Universiteit contacten en contracten verkreeg met Vereenigingen op de terreinen van de barmhartigheid en het onderwijs? En nog liggen hier ook voor onze Universiteit onderscheiden mogelijkheden in de toekomst.

Zoo demonstreert het bestaan onzer Universiteit en de Jaarvergadering onzer Vereeniging telkens weer een eigen vorm van synthese.

Onze tijd vraagt echter ook *nog naar opheffing van andere bepaalde vormen van antithese*, waar die zouden bestaan. Men wil een synthetisch arbeiden. Maar het is wel opvallend dat *zoowel de antithese als de synthese*, beide gezocht worden in precies de verkeerde richting. Men wil synthetisch bijeen brengen geloof en ongeloof. Men wil synthese zoeken tusschen Schriftgeloof en geloof aan de autoriteit der menschenlijke levenservaring. Men wil wegdoezelen de grenzen, die het machtige woord „daar staat geschreven” altijd dwars door het leven heeft getrokken. Dat schijnt synthese. Maar meer dan schijn is hier niet.

En anderzijds is het niet alleen de oude geest der Universiteit, die een antithese der klassen heeft gepredikt, het moderne Marxisme doet het even consequent. Want bij alle roepen om democratisering der wetenschap, heeft men toch ook in socialistischen kring, het principe van de eenheid des levens allerminst gevonden.

Het Christendom, het Gereformeerd belijden predikt dan ook een *andere synthese en een andere antithese* dan die, waarvan onze moderne tijd spreekt. De antithese wordt niet gevormd door de scheidingslijn, die de menschen verdeelt in klassen en groepen, maar de antithese wordt nog altijd gevormd door de onoverbrugbare kloof, die daar gaapt tusschen hen, die zich ootmoedig buigen voor het Woord van God en hen, die den mensch stellen tot kenbron van waarheid en gezag.

Zagen we nu, dat onze Universiteit van de Christelijke synthese een bewijs is, zij wil tegelijkertijd de ware antithese erkennen. Uit deze antithese is zij evengoed geboren als uit de synthese zooals de Christen die belijdt; zooals hij die belijden moet met een zucht over de breuk, die er door de zonde getrokken werd door het leven, maar zooals hij die toch ook belijden wil, omdat de liefde Gods en zijn liefde tot God, hem ook tot die belijdenis van antithese bracht.

Ook in de beoefening der wetenschap aan onze Universiteit wordt